

2) I § 23, 2. stk., indføres foran sidste punktum følgende:

„Aktier, der er genstand for offentlig kursnotering, må højst opføres til den ved regnskabsårets slutning senest noterede køberkurs og andre aktier højst til en værdi beregnet på grundlag af de ved regnskabsårets slutning senest foreliggende regnskabsmæssige oplysninger om det pågældende aktieselskab“.

§ 2.

Ministeren for handel, industri og søfart bemyndiges til at lade lov om livsforsikringsvirksomhed, jfr. lovbekendtgørelse nr. 299 af 30. juni 1922, således som denne lov er ændret ved lov nr. 127 af 15. april 1930, lov nr. 155 af 2. maj 1934, lov nr. 161 af 13. april 1938, lov nr. 88 af 15. marts 1939, lov nr. 143 af 31. marts 1941, lov nr. 286 af 18. juni 1951 og nærværende lov, optrykke og til i lovtidende at bekendtgøre den således ændrede lov som lov om livsforsikringsvirksomhed.

Bemærkninger til forslaget

Det har gennem længere tid været genstand for drøftelse indenfor forsikringsverdenen, om det ikke ville være forsvarligt at give livsforsikringselskaberne noget friere hænder med hensyn til, hvorledes forsikringsfondens midler kan anbringes, idet der herved har været peget på, at en sådan adgang til friere disposition vil kunne give selskaberne større afkastning af deres aktiver.

Handelsministeriet har anmodet forsikringsrådet om at ville overveje dette spørgsmål og rådet har på foranledning heraf udarbejdet udkast til nærværende lovforslag, som er tiltrådt af Assurandør-Societetet og Livsforsikringselskabernes Forening.

Idet handelsministeriet ligeledes har kunnet tiltræde det udarbejdede udkast, skal man til forslaget iøvrigt bemærke følgende:

Ad § 1 nr. 1 (gældende lovs § 18): Det foreslås, at der i § 18 indføres et nyt, sidste stykke, hvorefter det overlades til selskaberne på deres eget ansvar at bestemme anbringelsesmåden for en tiendedel af de til dækning af forsikringsfonden afsatte midler. Denne tiendedel kan f. eks. anvendes til køb af aktier, jfr. dog nedenfor, eller den kan anbringes i fast ejendom udover den grænse, som § 18, 1. stk., nr. 5 og 8, tillader.

Der foreslås iøvrigt en ændret affattelse af § 18, stk. 1, nr. 5 og nr. 8. Anbringelse

af midler mod pant i fast ejendom har hidtil skullet ske efter reglerne for anbringelse af umyndiges midler. Som følge heraf har de ejendomme, i hvilke lån ønskedes ydet, skullet vurderes af vurderingsmænd, udnævnt af Københavns magistrat, af byrådet eller amtsrådet, jfr. lov af 19. marts 1869 og anordning af 11. februar 1928 (den såkaldte „magistratsvurdering“), og lån har kun kunnet ydes indenfor 50 pct. af den således fastsatte værdi. Denne vurderingsmåde har vist sig ikke at være særlig betryggende, og man foreslår derfor at lægge ejendomsskyldvurderingen til grund. Man har endvidere ment at kunne ændre lånegrænsen, således at den sættes ved $\frac{2}{3}$ af ejendomsskyldværdien.

Området for bestemmelsen i paragraffens stk. 1, nr. 8, er blevet udvidet noget, således at den nu omfatter enhver ejendom, som selskabet ejer, og som enten anvendes til dets hovedkontor eller iøvrigt omfattes af reglerne i nr. 5. Grænsen for den del, der kan anvendes til forsikringsfonden, er som hidtil sat ved $\frac{4}{5}$ af ejendomsskyldens beløb.

Som foran antydnet har man ikke ment at burde tillade, at hele det beløb, over hvilket selskaberne efter forslaget selv skal kunne disponere, anbringes i aktier, idet anbringelse af så stor en del som en tiendedel af forsikringsfonden i aktier synes at